

[Hans Hansen (Rørby).]

Skylden, vil jeg sige om den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, der i Gaar blev forelagt af det ærede Medlem Hr. Hasle paa Det konservative Partis Vegne, og som udtaler Mistillid til den højtærede Indenrigsminister, at jeg kan ikke se, hvem der har størst Skyld i det negative Resultat, men jeg kan sige som saa, at det er et Forhold de gamle Partier imellem. Jeg har ingen overdreven Tillid til den højtærede Indenrigsminister, og jeg kunde godt tænke mig at stemme for et Mistillidsvotum til Ministeren, men ikke paa et Felt som dette, for der er her ingen Forskel paa de gamle Partier, og vi kan ikke vente, at der inden for dem kan komme en Indenrigsminister, der ser anderledes paa det end den nuværende. Jeg kunde godt tænke mig at stemme imod den højtærede Minister i et Forhold, hvor jeg mener, man med Rette kunde udtale Mistillid til ham, nemlig naar det gælder hans eget Program, hans Toldpolitik, overalt, hvor han gaar imod sit eget Program, men paa dette Omraade skal Ministeren ikke dældes fra vor Side, selv om det kun blev til et mislykket Forsøg.

Men der ligger deri et Fingerpeg med Hensyn til, hvor vanskeligt det er at nedsætte Renten. Saa længe det drejer sig om Forhøjelse af Varepriserne for Forbrugerne for at gavne et Fag, et Erhverv, enten det nu er Landbruget, eller det er Arbejderne i Industrien, kan Regeringen faa et temmelig stort Tøjreslag, men saa snart det drejer sig om Kapitalmagtens dyreste Interesse, vanker der over Fingrene. Det er det, vi kan se her. Man kan spørge: hvem er det, der virkelig regerer her i Landet? og jeg vil give Svaret straks: det er Kapitalmagten og Fagforeningerne, dør er Særinteresserne repræsenteret, her bliver de varetaget, over for Kapitalen og Fagforeningerne har de nuværende politiske Magthavere et temmelig stort Tøjreslag, undtagen naar det drejer sig om at gribe ind mod Særinteresserne, saa strander Forsøget, og det er det, der er sket her.

Men saa kommer vi til Spørgsmaalet om den politiske Ansvarlighed, og dør vil jeg gerne sige, at dør er jeg stort set enig i den højtærede Statsministers Udtalelser. Man kan ikke i det lange Løb opretholde et Forhold, som forfalsker og forfusker den politiske Ansvarlighed, og derfor vil jeg tro, at det, der her er sket, vil skabe Betingelser for, at det Led kan fejles ud af vor Forfatning, som i dette Øjeblik fritager Folketinget for at have Ansaret, nemlig Landstinget. Jeg vil ikke tro, at man kan opretholde et

Ting, der fratager Folketinget dets parlamentariske Ansvar.

De nuværende økonomiske Tilstande kan ikke opretholdes, og Spørgsmaalet er ikke, om de skal ændres, men blot, paa hvilken Maade Ændringen skal ske, thi naturligvis kan Landbruget ikke eksistere, hvis det fremdeles skal bære alle de Gælds- og Skattebyrder, som tynger det, og tilmed leve under de to Pristal. Ser man paa de to Søjler, som angiver vore Priser, de indenlandske Priser paa vore Varer og Verdensmarkedets eller Eksportpriserne, fremgaar dette med al ønskelig Tydelighed. Det ærede Medlem Hr. Kyed krævede i Gaar som Ordfører for sit Parti Ligestilling med de andre Erhverv, at de faste Skatter skulde nedsættes o. s. v. Det lyder jo helt fornuftigt, naar man taler om Ligestilling, men Forholdet er det, at for et Erhverv som Landbrugserhvervet, der har sit Pristal bestemt ved Verdensmarkedets Vilkaar, men skal købe alle sine Varer efter det Pristal, som er skabt af Toldlove, Valutakontor og Prisaftaler, kan Ligestilling med andre Erhverv ikke fremskaffes, uden at det faar den Skattefrihed, det kan forlange, og uden at der sker dette, at de Skatter, som nu er faste, og som det ærede Medlem Hr. Kyed mente skulde afskaffes, i hvert Fald bibeholdes som en Førsteprioritet. Desuden maa man fremme den faste Beskatning paa Jorden, der kan tage Jorden ud som Rentefelt og afskaffe den Laanetrang, som man driver Landbrugets Ungdom ud i, idet man tvinger den til at købe Jord til for store Priser. Her er det, vi sætter Grundskylden ind som Middel, thi ved denne skaber vi en Mulighed for, at den Pris, der skal betales for Jorden, formindskes i samme Grad, som den faste Beskatning stiger, og i samme Grad det sker, vil der skabes Mulighed for, at det indenlandske Varepristal kan nedsættes. Og kun derigennem vil det være muligt at faa den Ligestilling imellem Landbrugserhvervet og andre Erhverv, som dette Erhverv har Krav paa.

Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 1 vedrørende §§ 1—11, kan vi tiltræde den Del deraf, der tager Sigte paa at give en fast Bund for dem, der nu staar i Restance, altsaa §§ 1—4. Det drejer sig her om Spørgsmaalet om Moratorium; for naturligvis kan man ikke kræve, at de Landbrugere, som nu har gennemgaaet tre Kriseaar med en Lovgivning, der har hindret et Opgør mellem Kreditor og Debitor, paa een Gang prisgives. Det kan man ikke tillade. Men vi kan ikke give vor Tilslutning til de andre Betragtninger i § 5, der gaar ud paa